

Domovina

Izhaja 1. in 3. soboto vsakega meseca. — **Dopisi** naj se izvolijo frankirati. — **Rokopisi** se ne vračajo. — Za **inserate** se plačuje vsakokrat po 10 kr. od garmond-vrste.

Velja do konca leta 1 goldinar. — **Denar** naj se pošilja: Upravništvu „Domovine“ v Celji.

Šolske sestre in otroški vrtec v Celji.

Pred trinajstimi leti osnovalo se je „Katoliško podporno društvo v Celji“. To društvo stavilo si je težavno nalogo vstanoviti dekliško šolo, v kateri naj bi šolske sestre na podlagi materinega jezika v verskem duhu poučevale mladino.

Prelepi vspehi te čveterorazredne dekliške šole pod vzornim vodstvom šolskih sester bodijo nam dokaz, da darovi izdani za to šolo gotovo prinašajo obilo sadu.

Stotine deklic dobivalo je poduk v tem zavodu. Da je bil poduk gotovo tako vrejen, da je vstrezal vsem šolskim predpisom, tega nam ni treba povdarjati, ker govorili so šolski nadzorniki. Ti pa so se izražali najpohvalneje o tej šoli. Ravno tako pa se je prepričal vsakdo, ki se je le količkaj brigal za ta zavod, kolikega pomena nam je v verskem in narodnem oziru. Dobra šola je biser naroda in biser je treba varovati.

Odveč bi bilo natanjko razpravljati vse dobro, kar učini ta šola. — Kakor je bitko gledati rodoljuba, kako cvet za cvetom pada in kako nemška gosenica gloda najnežnejši del narodovega telesa, našo deco; tako veselo je videti trud milih šolskih sester, da pridobe in ohranijo mladež sveti veri in narodu našemu.

Šola ta nima niti deželne niti državne podpore. Navezana je samo na blagohotnost noroda. Oče skrbi, kako bode ohranil svoje in jim pripravil

dobro bodočnost. Naj narod ne stori enako? Gotovo, storil je in storil bode.

A šola zahteva vsaki dan večjih potreb vsled množitve šolo obiskujočih otrok. Kje vzeti? Dobra srca, ki so bila dosedaj odprta zavodu skrbela bodo še za prihodnje. Pa treba je trkati še na druga vrata, treba razjasniti v širše kroge pomen zavoda za celjske Slovence, treba dobiti novih virov, če hočemo zadostiti nalogi ustanoviteljev „Katoliškega podpornega društva“. Z božjo pomočjo in pomočjo dobrotnikov upamo biti kos vsemu.

Tej šoli priklopljen pa je še otroški vrtec podružnice sv. Cirila in Metoda. Nad šestdeset otrok pohaja to malo zabavišče. In kaki so ti otroci? Stopi med nje. Zaigrale ti bodo solze v očesu. Niso otroci bogatinov, vendar ljubezen in trud šolske sestre oživila je v njih mladih srcih milino, ki vpliva na odrašenega čudovito. Sam sebi ne moreš verjeti, ko čuješ deklico ali dečka pet let starega kako popeva, kako moli, kako deklamuje. Sreča starišem za tako vzgojo, sreča narodu na takem prirastku in sreča državi na bodočih državljanih s tako ljubeznijo do domovine.

Glavna družba sv. Cirila in Metoda priznala je še vsako leto blagi, nesebični trud šolskih sester. Tudi letos prizna enako. Družba stori mnogo in storila bi še več, ko bi se dalo. Četudi so se pomnožili dohodki društveni, bode ji težko vstreči vsem prošnjam.

In naša šola bode morala prositi, prositi vse, katerim je ležeče na dobri

vzgoji slovenske mladeži, vse, katerim je na tem, da požrešni maloh tujstva ne požira in zapeljuje naših otrok. Prostorji v šoli so postali pretesni. Otroški vrtec nima prave dvorane. Hiša nima kapelice. In zato bode treba denarja, mnogo denarja.

Res je, da mora slovenski narod mnogo žrtvovati za svoj obstanek. Da-

nes treba dati za to, jutri za kaj drugega. Pa pri vsem tem upamo, da prošnjam, ki jih bomo v kratkem razposlali, srca blagih dobrotnikov ne bodo zakrknena ostala dekliški šoli in otroškemu vrtcu v Celji. Saj dobre posledice teh zavodov čutimo že danes in čutili jih bomo v prihodnje še bolje.

Podučljivi govor učitelja Antona Petriček-a pri IV. obč. zborovanju kmet. društva »Kmetovalec« v Gotovljah

dne 28. junija 1891. leta.

Častiti navzoči!

Kmetijsko društvo »Kmetovalec« priredilo je za danes svoj 4. občni zbor. Pri prvem občnem zboru, ki se je vršil dne 1. nov. m. l. bil sem tudi jaz navzoč in sem vže takrat z velikim veseljem pozdravil to društvo in povdaril njega pomén. Rekel sem takrat, da je nij vasi na Slovenskem, ki bi se mogla ponašati s takšno mladino, kakor je gotoveljska, da ga nij blizu kraja, v katerem bi bili kmetski fanti iz lastnega nagiba ustanovili prepotrebno kmetijsko društvo. Rekel pa sem tudi, da smejo stariši ponosni biti, take fante »svoje« imenovati. Ponosna sme pa tudi cela fara, cela Savinjska dolina biti, da ima v svoji sredi tako vrle, za vse dobro in plemenito vnete fante.

Beseda društvo je morda marsikomu izmed navzočih nejasna. Kaj je društvo? Društvo je število ljudi enega stanú ali enih misli, ki se zberejo in združijo v eno skupino ali celoto. Društva so različna: nekatera so občekoristna, kakor požarne brambe, posojilnice in še drugih več, druga so v zabavo in razveseljevanje, kakor čitalnice, še druga so v nadaljno izobraževanje svojih društvenikov. V to zadno vrsto spada tudi »Kmetovalec«, ki danes zboruje. Podučevanje v kmetijstvu je toraj namen tega društva. Ja — si bode marsikedo izmed Vas mislil — jaz naj bi se še učil? — To bi še kaj bilo! — In vendar je uk potreben ne le mladini, ampak tudi odraslim ljudem — ker ja morda veste, da se nikedo vse svoje žive dni ne izuči, da ga ni človeka, ki bi vse znal.

Pa nikar ne mislite, da moje besede veljajo le kmetskemu stanu, ne — moje besede veljajo za vse stanove. Če se malo po svetu oziramo, najdemo v raznih krajih tudi razna društva, kakor duhovniška, učiteljska, uradniška, vojaška, rokodelska, obrtniška, umetniška in še veliko drugih. Z eno besedo: vsi stanovi, vsi ljudje so nadaljnega podučevanja ali poduka potrebni. Kdor noče zaostati, ampak napredovati, tisti se mora učiti in če se je tudi na visokih šolah izučil.

Zbrali smo se toraj danes, da bi se kaj koristnega iz kmetijstva učili. Predrzo bi bilo, ako bi se jaz podstopil Vas kmetijstva učiti, ki ste v njem veliko bolj izobraženi. Ne, jaz vas nočem učiti, le svetovati vam hočem nekoliko v tistej stroki kmetijstva, s katero se mora po postavi baviti vsak ljudski učitelj — in ki je meni kaj posebno k srcu prirastla — in to je sadjereja.

Vse, kar vam o sadjereji svetovati morem, naučil sem se deloma v šolah, deloma pa iz lastne izkušnje. Kakor sem vže omenil — hočem vam jaz le svetovati; potruditi se hočem, da bodem s časom postal ne le učitelj mladini, nego tudi svetovalec odrastlim in tako vreden postal najlepšega naslova »ljudski učitelj«.

Odgoja otrok je sè sadjerejo v kaj ozki zvezi — otrok je kaj podoben mlademu drevesu. Čim skrbneje ju odgojimo in izredimo, tim lepši in slajši sad nam bodo prinašali — ne le v naše veselje, nego tudi v prid celega človeštva in v veliko čast vsemogočnega našega stvarnika.

Ako bi novorojeno dete ne imelo dobre matere, ki bi mu skrbela za vse potrebno, moralo bi umreti, poginiti. Temu pa nij tako! Bog, ki živi celó črviča v prahu, dal je otroku stariše, kateri ga izgojijo in izredijo v pridnega človeka. Posebno je pa mati, ki skrbi ne le za telesne njegove potrebe, ampak tudi za dušne. Ona je, ki ga uči prve besede izgovarjati, Boga spoznavati in

častiti, ona je, ki mu daje v vsem najlepši izgled, ona je, ki za-nj skrbi noč in dan, ona je, ki ga tako ljubi, da bi bila pripravljena za-nj življenje dati. Dobra mati je potem takem več vredna, nego so vsi biseri in vse zlato na zemlji. Niso pač bile pretirane besede velikega francoskega cesarja Napoleona, kateri je v zboljšanje velikih zmešnjav v domovini vzkliknil: „Dajte nam dobrih mater, in pomagano nam bode!“

Prvi in najvažniši odgojitelji otrok so toraj stariši. Ko otrok nekoliko odraste, pridružita se starišem še dva druga odgojitelja in sicer cerkev in šola. Prva vodi človeka k bogoljubnemu življenju, druga mu daje za življenje potrebnih vednosti.

Trikratni blagor tistim otrokom, ki se zvesto drže naukov svojih odgojiteljev, blagor pa tudi tistim starišem, duhovnikom in učiteljem, ki zvesto spolnujejo pretežavne dolžnosti svojega stanú. Trikratni gorjé pa tistim otrokom, ki imajo za odgojiteljeve besede le gluha ušesa; še večji gorjé pa tistim odgojiteljem, ki bi se drznili v nedolžna srčica položiti kál hudobije.

Kakor z otrokom, ravno tako je z drevsom. Mislite si iz peške zrasteno jablano, ktera bi v kaki goščavi ali samoti stala in ktere bi se ne dotaknila človeška roka! Zrastla bi v kruljevo, trnjevo, brezvredno lesniko. Podobna bi bila divjemu človeku brez odgoje. Kakor otroku, tako je tudi drevsu odgoje potreba.

Odgojitelj drevses — sosebno sadonosnih — je sadjerejec, kateri se pri izvrševanju svojega posla poslužuje raznih sredstev. On je, kateri ga obrezuje, požlahti, on je, kateri mu postavi kol, da zamore ravno rasti, on je, ki ga snaži škodljivega mrčesa itd. Izmed vseh teh izgojevalnih sredstev je pa požlahtenje ali cepljenje najvažnejše.

Posvetna zgodovina nam pripoveduje, da so vže stari Rimljani okoli Kr. rojstva v naših krajih zasadili zlahtno drevje. Pa tudi o naših pradedih, o starih Slovanih se bere, da so bili jako vneti za poljedelstvo, za živino- in sadjerejo.

Požlahtenje ali cepljenje vrši se po raznih načinih, izmed kterih je okuliranje najvažnejši, pa tudi najboljši in najzanesljivši. Zakaj? Zato, ker se 1. okuliranje prav hitro vrši, 2. pri okuliranju se divjak le malo rani, kar je velikega pomena, 3. okulantove mladike se hitreje in krepkeje razvijajo, nego mladike po drugem cepljenju, 4. po okuliranju se lahko oplemenitijo vsa sadna plemena, 5. okuliranje je prav lahko delo, katero tudi otroci lahko izvršijo, 6. po okuliranju požlahtena drevsca ne potrebujejo kolov, ker rasto ravno, kakor smreke.

Okuliramo pa dvakrat v letu in sicer spomladi in poleti. Priporočiti sme se le drugo, katero se tudi imenuje „okuliranje na speče oko“, ker vstavljeno oko še le prihodno pomlad požene mladiko.

Okuliramo lahko blizu zemlje in tudi v vrhu.

Čas okuliranja določi kakovost in rast divjaka. Ta mora pred vsem v mozgi biti, da se koža prav lahko od lesú loči; brez tega si okuliranje misliti ne moremo. Starejši divjaki se morajo prej kot mlajši, slabši prej, kot krepko rastoči okulirati. Tudi naj se okuliranje v vrhu poprej opravi, kot ono blizu tál.

Pri ugodnih razmerah okuliramo od 15.—20. julija breskve na slive, marulice, slive in mandelne; potem paradižka jabolka, hruške in črešnje. Začetka avgusta holandska Št. Janževa jabolka (Doucín), kutne in glog ali bel trn, sredi avgusta jabolka, koncem avgusta mirabolane in mahalebone črešnje.

Očesa, koja potrebujemo za poletno okuliranje, dobimo od enoletnih, prav za prav polletnih ali najmlajših mladik odrastlih drevses; te mladike morajo vsaj nekoliko tanše biti od divjaka. Drevsca, na kterih si mladike režemo, morajo biti zdrava in vrh tega morajo imeti le dobre lastnosti, ker jih mlado drevo po okuliranju podeduje od materinega drevsca.

K uspešnemu okuliranju potrebujemo lepa razvita, krepka očesa, ker le takšna dadó tudi lepe in krepke mladike. Precej ko smo si mladik narezali, odščipljemo liste tako, da ostanejo le kratki listni peceljni na mladikah. Zgornja in spodnja očesa navadno niso lepo razvita, zategadel jih za okuliranje ne porabimo.

Ako okuliramo blizu zemlje, moramo poprej divjaku kakih 15 mm nad zemljo porezati vse stranske panoge in deblo z roko ali kako cunjo osnažiti blata.

Dobri uspehi okuliranja so nadalje odvisni od vremena in od spretnosti v okuliranju. Nož mora biti oster in snažen. Čim hitreje se oko izreže in v divjaka vtakne, tim ložje priraste. Toplo in lepo vreme zeló pospešuje naše delo; mrzlo in mokro vreme pa okuliranju ne prija. Brezuspešno bode naše delo, ako pride pod oko v divjaku voda ali blato.

Pa nikar ne mislite, da prirastejo vsa očesa, nekaj jih vedno izostane. Pri jabolkah in hruškah se jih mora najmanj 90% posrečiti in le 10% sme izostat. Pri breskvah in marulicah pa smemo zadovoljni biti, ako le polovica očes priraste. Zaradi

tega se divjakom teh dveh sadnih plemen vtakne navadno po dve očesi.

Vže v 14 dneh se vidi, če se nam je delo posrečilo ali ne. V drugem slučaju lahko okuliranje takoj ponovimo, pa sevéda na drugem kraju. Če je oko prirastlo ali ne, kaže nam listni pecelj; ako je ta črn, ovel se očesa trdo drži, takrat se je okuliranje ponesrečilo; ako je pa rumenkast in se lahko da odtrgati, ali pa je vže sam odpadel, takrat se je okuliranje navadno — ne vselej — posrečilo.

Izrezovanje očes vrši se jako različno; skoro vsak sadjerejec stori to drugače. Najbolj sloveči nemški sadjerejec po imenu N. Gaucher (izgovori Gošé) priporoča po 16 letni izkušnji v svoji jako podučljivi knjigi: „Die Obstkultur“ na strani 88 sledeči način izrezovanja očes:

Cepič se vzame v levo, nož v desno roko; po jakosti cepiča in divjaka naredite se 10—15 mm nad in 15—20 mm pod očesom poprečno dve zarezi v skorjo in les. Potem se nož prav ležeče nastavi nekoliko nad zgornjo zarezo in se prav previdno potegne proti spodnji zarezi, tako, da izrežemo z očesom tudi tanko plastu lesú. Na ta način izrezano oko se takoj lahko vtakne za kožo. Mnogi sadjerejci odstranijo tisto plastu lesú in porabijo le samo skorjo z očesom; vendar je to okuliranje navadno brez uspeha in zahteva velike previdnosti, spretnosti in časa. Kál očesa (die Gefäßsbündel des Auges) se namreč pri tem delu lahko poškoduje, ali tudi popolnoma iztrga. Tako pohabljeni izrezek sicer včasih priraste, a željene mladike pa ne dobimo in ves naš trud je bil zamanj. Okuliranje z lesom je pa veliko ugodnejše in boljše in se v vseh večjih drevesnicah praktično izvršuje. Čudno se mi zdi, da Franc Kuralt v svoji knjigi: „Umni sadjerejec“ tega okuliranja ne omeni in E. Kramar v svojem kmetijskem berilu le mimogredé brez vsake priporočbe.

Divjak pa se tako-le pripravi: Na gladkem mestu divjaka, kakih 10—15 cm nad zemljo, in sicer na severnej ali severno-vz-

hodnej strani, napravi se poprečna in potem podolgata zareza v podobi črke $\overline{a}a$, ta zadnja zareza mora biti vsaj tako dolga, kakor je izrezek dolg. Potem skusimo z rogom ali s kostjo, ki se nahaja na nožih za okuliranje, kožnate perutnici ($a-a$) od debla ločiti, kar se, ako se okuliranje o pravem času vrši, prav lahko zgodi in pripravljeni izrezek se vtakne. Rana se potem obveže z ličjem in delo je končano. V večjih drevesnicah, kjer se po več dnij okulira, je primerno, ako okuliranje dva človeka opravita; prvi izrezuje očesa, napravi zarezi in vtakne oko v zarezo, drugi pa zavezuje. Velike važnosti je tudi zaveza; ta ne sme pretrda, niti prerahla biti. Nekteri zavezujejo od zgoraj dol, drugi pa nasprotno. Oba načina se smeta priporočati, vendar prvi še bolj, nego drugi. Zaveza mora vso rano pokriti, le oko ostane prosto. Rano z voskom zamazati nij potrebno. Štiri do šest tednov po okuliranju naj se ličje rahlo odveže, ker se drugače preveč v kožo vjí.

Pri vročem vremenu naj se zgodaj zjutraj okulira, ker so divjaki v tem času najbolj muževni in očesa rajši prirastejo, nego o drugem dnevnem času. Najbolje je po dežu okulirati; ako se to v suhem vremenu zgodi, naj se drevesnica poprej dobro z vodo poškropi. Pred in po okuliranju naj se drevesnica tudi okoplje, kar zdatno pospešuje naše delo.

Ako vtaknemo v enega divjaka po dve očesi in obe poženete mladike, tako se mu le krepkejša pusti, druga pa odreže.

Konečno imenujem še nekoliko imen tistih jabolk, katerih očesa dadó lepa ravna debla in ktera se zaradi te lastnosti posebno priporočijo za okuliranje blizu tál, in sicer: Oberdikova rejneta, knežaka (Fürstenapfel), zlata parmena, kaselska in hertova rejneta.

Kako je pa treba z okulanti naprej ravnati, hočem Vam drugo pot povedati.

Med govorom kazal je tudi gospod učitelj praktično, kako se ima goditi okuliranje dreves.

Celjske novice.

(Priprave za vzprejem presvetlega cesarja v Celji) se delajo neprenehoma. Pred nekaj dnevi je bil došel sam c. kr. namestnik iz Gradca, da potrebno ukrene. Ljudstvo je navdušeno. Hiše se likajo in barvajo, da bode dostojen vsprejem presvitlega gosta. Natančen vspered nam še ni znan. Vendar Slovenci premišljujemo, kako bi svojega dobrega vladarja počastili.

(Premembe pri profesorjih). Profesor celjske gimnazije, g. Andrej Gubo je premeščen v Gradec; suplenta sta pa za profesorja imenovana namreč gg.: Dr. Aleks. Sturm v Celji, g. Fr. Jerovšek na gimnaziji v Mariboru. Profesorji v Celji, gg. J. Krušič in dr. A. Vrečko, A. Fietz in J. Ploner pomaknjeni so v višji (8.) službeni razred, t. j. dobé večjo plačo.

(**Celjska posojilnica**) je imela v 1. tečaju t. l. že čez pol milijona gold. prometa.

(**Na gimnaziji**) v Celji je delalo zrelostni izpit 26 dijakov, od katerih jih je 18 dostalo, eden celo z odliko.

(**„Vahtarca“**) piše v zadnji številki: „V Mozirji ni več ljudske šole, ampak, kakor kaže napis na šolskem poslopju, „Narodna odgojilnica“. Priznati moremo, da mi Nemci tako daleč še nismo, če tudi potrebe za naš tajiti ne moremo“. Človek, čitajoč take bedarije, se pač mora smejati. Na šolskem poslopju v Mozirju je namreč napis: „Narodna učilnica“. Ali je besede prestavil gospod Prešern ali Knittl, ne vemo. „Vahtarci“ in njenim sotrudnikom pa svetujemo, da se, preden pišejo take bedarije, malo s slovensko-nemškim slovarjem sprijaznijo.

(**Okrajna bolnišna blagajna v Celji**) odlaša še vedno z občnim zborom. Čudno se nam zdi, da to trpijo uradne oblasti in da ne podrezajo, da bi se stvar končno rešila. Pritožb o tem nam je došlo mnogo in če bode treba, govorili bodemo določneje.

(**O uradnem slugi Končanu**) še sedaj ni sluha ne duha. Govori se mnogo, vendar to nima prave podlage. Ko se razpiše obravnava, zvedeti bode moč kaj natančnejega. Na posestvu priprtega Franckija, koder se je kopalo niso razven manšete dobili baje nič družega.

(**Odšel je**) 4. bataljon 87. pešpolka vtorek, dne 27. julija iz Celja v Trst. Bil je krog pet let v Celju. Sem pride 3. bataljon istega polka.

(**Naša velečastita duhovščina**) je res trn v peti lističu „Deutsche Wacht“ in njenim dopisnom. Ni je številke, da bi ne udrihala sedaj po enem, sedaj po drugem. Posebno topel pa ji je čast. gospod župnik Žičkar v Vitanji. Poznat je ta gospod ne le med Slovenci, temveč tudi poštene Nemci ga spoštujejo, kot uzornega duhovna. A našla se je neka zgaga v podobi človečeta, kate-rega ime ni vredno, da bi ga objavili, ki vedno šušmari in zavija resnico, samo da bi žalil omenjenega gospoda. Gnusni njegovi spisi so prava naslada celjskemu lističu, ki jih z velikim veseljem trosi med svet. Čudno se nam zdi, da se najdejo ljudje, ki sploh marajo brati enake podlosti in še bolj čudno, da merodajne oblasti ne sežejo vmes in malo potipajo s prstom prevročega možiceljna. — Pa ni dosti, da bi „vahtarca“ napadala domače gospode duhovne. — Šla je in vzela na posodo še „Freie Stimmen“, da more po zasluženemu gospodu Gregor Einspielerju udrihati. Brez skrbi smo, da bi taka pisava razburjala vrlega gospoda; vemo pa tudi, da „Deutsche Wacht“ ravno tako dobro zna, kakor mi, da Slovenec se je pro-

budil in ga ne bode mogoče potisniti nazaj. Duhovščina je zagovarjala vedno pravice naroda, ker je prepričana o tem, kar se je že mnogokrat izustilo: Da dokler je Slovenec naroden je tudi pošten in veren, kedar pa postane izdajica, zataji tudi vero. — To je vzrok, da sovražite duhovščino.

(**Kot glavni porotniki za 4. sesijo porotnega sodišča v Celji**) so izžrebani: Miha Sabathi iz Wurmratha, Martin Tomažič iz Drvanje, Henrik Peer iz Maribora, Aron Kampos iz Breznega, Vincenc Plešnik iz Šaleka, Alojzij Quandest iz Maribora, Josip Winkler iz Slov. Gradca, Franc Bračič iz Št. Jerneja, Janez Reisp iz Mozirja, dr. Fr. Rausch iz Kozjega, Janez Zechner iz Maribora, Josip Kokoschinegg iz Maribora, dr. Jernej Glančnik iz Maribora, Jakob Kidrič iz Mostinj, Albert Stiger iz Slov. Bistrice, Franc Ulm iz Vuhreda, Janez Opalk iz Šmarja, Friderik Štaudinger iz Maribora, Dragotin Walland iz Konjic, Bernard Jente iz Maribora, dr. Janez Tomschegg iz Slov. Gradca, Anton Mravlak iz Vuzenice, Simon Hrastnik iz Spodnje Polskave, Franc Kotzmut iz Placinj, Janez Gert iz Frajhama, Franc Skaza iz Pake, Ignac Brezinšek iz Rogatca, Dragotin Soss iz Maribora, Anton Schnek iz Slov. Gradca, Štefan Fašnig iz Sv. Lovrenca na K. ž., Josip Kranjc iz Gornjega Grada, Gustav Poskoschill iz Ptuja, Josip Möll iz Trbovelj, Josip Frala iz Studenje vasi, Viljem Pressinger iz Konjic, Iv. Vošnjak iz Šoštanja. — Namestni porotniki: Martini Mallé iz Gornjih Hudinj, Franc Lipold iz Žavca, Franc Jezernik iz Spodnjih Hudinj, Franc Herzmann iz Celja, Janez Šešerko iz Št. Jurja, Dragotin Sabukoschegg iz Celja, Josip Žigan iz Žavca, Josip Lenko iz Št. Petra, Franc Okorn iz Škoflje vasi.

Spodnje-štajerske novice.

(**Premembe pri č. duhovščini**). Predstavljeni so č. gg. kaplani: A. Arzenšek iz Griž v Buče, A. Drazeg z Gore pri Ptujki sv. Barbari pri Vurbergu; J. Pernat iz Manjšberga h Kapeli pri Radgoni. Zopet je nastavljen č. g. Nendl kot kaplan na Ptujski Gori in na novo sta nastavljena č. g. L. Skuherski kot kaplan v Grižah in č. g. M. Žekar kot kaplan v Manjšbergu.

(**Premembe pri uradnikih**). Svetniški tajnik dr. Wurmser imenovan je deželnega sodišča svetnikom pri okrožnem sodišči v Celji, sodniški pristav Morocutti, okrajnim sodnikom v Šent Lenartu v Slov. Goricah. Premeščeni so okr. sodniki: dr. Fohn iz Slovenjega Gradca v Maribor na D. d. b., Wenger iz Šent Lenarta v Gornjigrad, Rotschedl iz Gornjegograda v Slovenji

Gradec. Avskultant Higersberger imenovan je pristavom pri okrajnem sodišči v Slovenjem Gradci, Ducar v Rogatci. Sod. adjunkta gg.: A. Brunnen v Slov. Bistrici in J. Pirnat v Ložu sta menjala s službama. Davčna pristava: g. Auman v Krškem in g. Debeljak v Trebnjem, menjata s službama; enako d. vežbanca: g. Osvald v Krškem in g. Vencajz v Kostanjevici.

(Premembe pri učiteljstvu). Učiteljski pripravnik, g. Pečnik, je postal pomožni učitelj v Brežicah.

(Odvetnika) gg. dr. Temnikar v Slovenjgradci in dr. Leščnik pri sv. Lenartu preselita se na Kranjsko, prvi v Kamnik, drugi v Škofjokolo.

(Na gimnaziji Mariborski) bilo je letos 299 rednih učencev, mej njimi 187 Slovencev, 106 Nemcev, 4 Čehi, 2 Italijana. Odliko jih je dobilo 31, prvi red 192.

(V prvi razred slov. paralelk v Mariboru) vsprejelo se je dne 15. julija 14 učencev. Pri drugem vpisovanju, 15. septembra bode se jih že več oglasilo.

(Železnica iz Poljčan v Konjice). Deželni odbor štajerski predložil je ministerstvu načrt za to progo. Železnica bila bi ozkotirna in stala bi 370.000 gld.

(Popotnikov učiteljski koledar) se bode izdal tudi za l. 1892 in tiskal v „Društveni tiskarni“ (D. Hribar) v Celji. Na to prekoricno ročno knjigo opozorujemo že zdaj gospode učitelje.

(Mariborsko in brežko učiteljsko društvo) zborujeta 6. avgusta.

(Cerkvena dobrotnica), gospa Hočevarjeva v Krškem, je darovala v Ribnem pri Bledu za cerkev nad 1300 gld.; darovala bode za cerkev na Vidmu tudi precejšnjo svoto.

(Dijaki — politiški rovarji). Nekateri mariborski nemški dijaki so imeli baje tajno društvo, ki ni bilo brez politiške barve, in imelo baje celó tako barvo, ki se ne vjema do pičice z avstrijsko zvestobo. Celo stvar sodnija preiskuje. Sramota za dotičnike, ako je res kaj na tej govorici.

(Toča) je dne 16. julija že v drugič potolkla pri sv. Jurju ob Pesnici. Tudi imenitne Kozjaške gorice so veliko trpele.

(Šolske novice). Enorazredni šoli v Bučah pri Kozjem in pri sv. Lenartu pri Vel. Nedelji razširili se boste na dva razreda.

(Narodna čitalnica) v Rajhenburgu se bode 23. t. m. otvorila s slovesno besedo.

(Tat) je bil vlomil v sodnijo v Šmarji ter odnesel 150 gld.

(V Breznem) pri Laškem trgu so bili delavci v ondotnih premogovih jamah delo nekoliko ustavili.

Druge slovenske novice.

(Veliki zbor družbe sv. Cirila in Metoda) 23. julija v Kamniku je bil prav lep. Poseben vlak je peljal goste iz Ljubljane. Meščani so bili vrle Slovence te družbe presrčno sprejeli. Družba lepo napreduje in si pridobiva vedno novih podpornikov in dobrotnikov. Ima že 98 podružnic ter čez 8000 udov. Zastopanih je bilo pri tem zboru 59 podružnic; kosila slovesnega se je udeležilo 150 oseb.

(V Nabrežini) se je v nedeljo slovesno otvorilo „bralno društvo“.

(V Kostanjevici) imajo lepo, dobro urejeno bralno društvo z obilimi časopisi. V nedeljo 19. julija je imelo lepo pevsko zabavo, obiskano od domačega in tujega domoljubnega občinstva; le godba domača, za katero Kostanjevničani dosta žrtvujejo, ni popolnoma ugajala.

(Najstarejša slovenska učiteljica), gosposdičina Marija Krašnar v Idriji, 73 let stara, je umrla. Ona je učila v Idriji, kjer je bilo v letih od 1851—1866 enoletno učiteljšče, celó učiteljske pripravnike v godbi.

(„Ljubljanski Sokol“) bode zidal svoj „Sokolski dom“.

(Razhodno veselico) prirede ljubljanski abiturijenti dne 3. avgusta v prostorih narodne čitalnice v Ljubljani. Vstopnina je 30 kr. Čisti dohodek pa za družbo sv. Cirila in Metoda.

(V Idriji) so dobro popravili in uredili pokopališče, kjer nameravajo tudi cerkev sv. Križa popraviti in povečšati.

(Družba sv. Mohora) v Celovci šteje letos že 51.827 udov, torej za 3.743 več kakor lani. Slava!

(Pedagogiško društvo v Krškem), ki izdaje slovenske knjige za učitelje in učiteljske pripravnike, imelo je 15. julija svoj veliki zbor v Krškem. Društvo lepo napreduje in si pridobiva vedno več prijateljev. Izdaja leto za letom knjigo „Pedagogiški letnik“, v katerem pišejo društveni odborniki o vzgojevanji, o izboljševanju šolskega poduka itd. Nabere društvo na leto čez 300 gld., a utakne vse v knjige, za njih tisk in papir; pisatelji pa (posebno marljiva šolska nadzornika: gg. Gabršek in Bezljaj in drugi) pišejo brezplačno. Toda odškoduje jih blaga zavest, da so šolstvu in domovini slovenski koristili. To društvo ima v šolskem poslopiju v Krškem stalno izložbo raznih šolskih predmetov, katero si more vsakdo ogledati, kedar hoče.

(V Krškem) je kupil J. Lavrinška hišo človek od neke židovske trgovine v Zagrebu. Kaj je temu krivo? Slovenci so premalo podjetni.

(Iz Amerike) čujemo od Slovencev, ki se tja preselijo, včasih dobre, včasih slabe novice. Mnogi ponesrečijo, mnogi se pa z denarjem opomorejo. Ako je neki časniški notici verjeti, došlo je iz Amerike v sedmih letih od ondi bivajočih domačinov, Belokranjcev in Hrvatov na pošto v Metliki $1\frac{1}{2}$ milijona goldinarjev.

(Na vojaškem strelišči v Krškem) je bilo 18. t. m. zanimivo ostro streljanje iz 24 topov. Zvečer so streljali častniki še iz revolverjev v tarčo; pri tej priliki je svirala vojaška godba in privabila v Žadovinjek, kjer je središče vojakov-strelcev, veliko občinstva. Navzočni so bili 3 generali, in sam poveljnik vojvoda Würtemberg iz Gradca. Umetni ogenj je očaral pri mesečnem svitu sleherno oko; osobito je bila podoba presvetlega cesarja pri bengaličnem ognju krasna prikazen.

(Utonil) je vojak v Savi pri Krškem 18. julija. Čudno, da terjajo vsako leto savski valovi vojaka, ki dojdejo semkaj k vajam. Gredó se namreč vojaki preradi kopat na mesto, kjer je kopanje prepovedano.

(O krški občini) smo dobili pritožbo, da je redkokdaj občinska seja. Kedar se pa skliče, pa odborniki pravočasno ne pridejo. Vsled tega se ne more za občni blagor ničesar ukreniti. In vendar je toliko pomanjkljivega v tem kraju, ki je premalo podoben mestu. Zdaj naj bi se n. pr. občina radi odprave mostovine potegnila pri deželnem zboru in sicer tako potegnila, da bi občini, ne pa deželi koristilo. Ali kakor čujemo, vložila je občina tako vlogo, po kateri bi dežela tako ravnala glede mostovine, kakor je do zdaj delal zasebni lastnik.

(Letno poročilo meščanske šole v Krškem) ima na čelu spis g. ravnatelja Lapajna: „Valvazor in Dolenjsko pred 200 leti“ ter drug spis g. nadzornika Bezlaja: „Tehniški izrazi za stavbarstvo in strojevstvo“. Šola se je končala 31. julija. Učencev je imela ta šola 73, med njimi 9 odličnih.

(Nesreča na vojaškem strelišči). Pri Krškem delajo letos vojaki veliko škode. Da bi se le ljudem škoda zadostno povrnila. Dobé sicer nekateri posestniki poškodovanih zemljišč dokaj odškodnine, toda na zemljo padajoče kroglice (šrapneli) vso prerijejo, in ta bode sčasoma vsa polna tega nevarnega streliva. Ljudstvu je bilo sicer že večkrat razglašeno, naj padlih šrapnelov ne preiskujejo in ne shranjujejo. Na Skopicah je bilo pa 5 ljudi, pastirjev odraslih že, tako radovednih, da so šli tak šrapnel, ki se še ni bil razpočil, preiskovat; pa to preiskovanje je enega močno, druge lahko ranilo.

(S Koroškega) čujemo žalostne in vesele novice. V Šmihelu in Škocijanu pri

Pliberku n. pr. so navdušeno obhajali občni zbor podružnice družbe sv. Cirila in Metoda, pri katerih je bilo navzočnega na stotine ljudstva. Glavna družba v Ljubljani pa je poslala tje D. Hribarja iz Celja. — Iz Vetrinja pa se poroča, da ondi vse v nemški rog trobi, da uradniki nemško politiko pri kupici vina uganjajo, da duhovnik v prazni cerkvi nemški pridiga, učitelj pa Slovence „das deutsche Lied“ uči. Vsaj tako beremo v prvem slovenskem dnevniku.

(V slovenske cerkve v Trstu) bi Lahi radi laške pridige vpeljali. Ni dosti jim, da so v stolni cerkvi slovenske pridige prepovedali, zdaj hoče lašk magistrat slovenskim okoličanom v Barkovljah le pod tem pogojem za novo cerkev nekaj podpore dovoliti, da bi se v njej še laško pridigovalo. Povsodi silijo nam tuje jezike, še celó v božje hrame.

(Nesreča). V Krškem je pri nagli vožnji zadel voznik C. iz Škocijanske fare v konja posestnika s Tržke gore tako močno, da je slednjega konj kar mrtev obležal.

(Utonil) je hlapec Pfajfer v Dravi pri Središči.

Druge avstrijske novice.

(Državni zbor) se je bil že v prejšnjem mesecu zaključil, in sicer najprvo poslanska, potlej pa še gosposka zbornica. Slovenski poslanci, kateri so se v raznih točkah več ali manj krepko za Slovence potegnili, imeli so težak položaj. Dobro vedoč, da je vlada vse premalo za Slovence storila, in malo ali nič upanja imajoč, da bi v bodoče kaj storila, vendar niso mogli se odločiti, da bi bili zoper proračun glasovali. Res bi bili s tem enih misli z Mladočehi, a na drugi strani bi bili pa tudi delali enako z nemškimi nacionalci, ki so ravno taki protivniki Slovanom, kakor nemški liberalci, vrh tega pa slabši avstrijski domoljubi. Vender so v poslednjih sejah nekateri dobro poudarjali slovenske potrebe, osobito dr. Ferjančič. Naša poslanca M. Vošnjak in Robič sta se pa še posebno potegnila za po toči poškodovani celjski in konjiški okraj. Gosposka zbornica je tudi kmalu svoje delo dokončala, dovolila je brez pogovora proračun in postavlo, po kateri se boste v Mariboru in Ljubljani sezidali novi pošti.

(Razstavo) v Pragi so bili obiskali nekateri konservativni in slovanski poslanci, med njimi tudi grof Hohenwart in večina slovenskih poslancev. — To prekrasno izložbo obiskujejo tudi drugi Slovani v večjem številu, n. pr. Srbi, Rusini, ki so vsi navdušeno sprejeti od svojih bratov Čehov, za kar so prvim in slednjim nevošljivi nemški židje, ki po svojih časopisih grdo obi-

rajo Slovane, ako so složni in edini. V izlozbi je bilo že čez 1 milijon obiskovalcev.

(**Na otoku Visu**) v Dalmaciji se je slovesno praznovala petindvajsetletnica znamenite bitke, pri kateri je avstrijsko mornarstvo pod poveljem štajerskega rojaka, Mariborčana Tegetthofa slavno premagalo laško vojno brodovje in s tem rešilo Avstrijo in Jugoslovane.

(**Za hrvatsko gospodarsko razstavo**) v Zagrebu, ki se otvori 15. t. m., delajo se velike priprave; utegne biti torej prav lepa. Slovenci jo bodo brez dvoma v mnogobrojnem številu obiskali. Iz Ljubljane bode poseben vlak „Sokole“ in druge domoljube peljal.

(**V ogrskem državnem zboru**) se še vedno kavsajo radi premembe pri upravnih (politiških) gosposkah; treba bode morebiti državni zbor razpustiti.

(**Nevihte**) so napravile po raznih krajih veliko škode, posebno po Hrvatskem in v zgornji Italiji.

(**Radi Reke**) in zlasti radi tega, ker so bili Hrvatje na Reki po hrvatsko pozdra-

vili cesarja, vnel se je hud prepir med Madžari in Hrvati, posebno med častniki polka Jelačić.

Ogled po širokem svetu.

(**Na Ruskem**) bode letos slaba letina, morebiti še slabša kakor pri nas. Vlada bode vzela 8 milijonov na posodo, da bode dajala kmetom podpore.

(**Vladarji na potovanji**). Mladi nemški cesar, ki kaj rad potuje, šel je z Angleškega gor na sever Evrope, do Severnega predgorja; srbski kralj je šel na Rusko ter obišče ondi morda svojo mater, potem gre na pohod k nemškemu in k našemu cesarju; italijanski kraljevič je tudi potoval na Angleško.

(**Francoske vojne ladije**) so prišle na severju v rusko morje blizu Petrograda, kjer so bile velike slavnosti.

(**Črnagora**) dobi prvo železnico, ki se že dela.

D o p i s i.

Iz Bodkovca pri Polenšaku. V četrtek 16. julija je bil pri nas nesrečen dan. Toča je sem od sv. Antona privihrala in hudo pobila po Sakušaku, Senčaku, Zasadeh, Bodkovcah še deloma v Moravskem vrhu Malonedeljske fare. Vihar je bil tako silen, da je enemu posestniku blizu 100 hujk do dva črevlja v prerezu potrl in popipal. Vinogradi so večidel suhi. Turšica vsa razčesana, deloma v zemljo zabita. Tudi naši ljudje bi bili vladinega usmiljenja potrebni. —

Iz Smolinskega vrha. V nedeljo večer 19. julija bila je pri nas taka uima, da je vse ceste raznesla in z njiv rodovitno zemljo poplavila. V Čagonskem vrhu sv. Antona fare je enemu vinskemu kupcu toliko vode v klet skozi okna nalilo, da so z vinom napolnjeni sodi po kleti plavali, in je škoda velika, ker vino ni bilo močno zabito. — Nevihte in hudega vremena reši nas o Gospod!

Od kočevske meje. V Kočevji izhaja droban nemški listič, ki se poteguje za Kočevce, katerim se kar nič krivice ne godi, marveč jih slovenski duhovniki in učitelji pravilne nemščine uče, kajti z doma govore le neko čudno s slovenščino zelo pomešano nemško narečje. Ne bil bi Vam o kočevskih razmerah ničesar poročal, ko bi ne bila

celo graška klepetulja iz kočevskega lističa nekaj malo pametnega ponatisnila.

V veliki gorati fari črmošniški novomeškega okraja biva največ Kočevcev, pa tudi nekaj Slovencev. Šola je seveda nemška. Ker je pa tudi nekaj Slovencev vmes, dobro bi bilo, da bi se na tej šoli tudi slovenščina kot predmet učila; saj bi to tudi kočevskim otrokom ne škodovalo. Nadučitelj, rodod Slovenec, hotel je to storiti; a temu se je upiral drugi učitelj, rodod Kočevar. Kjer se prepirata dva, tretji dobiček ima: oba sta bila prestavljena. Za nadučitelja je bil zdaj postavljen v Črmošnice nov mož, ki je tudi Slovenec. Kočevski „Weltblatt“ se pa jezi, zakaj niso prejšnjega črmošniškega drugega učitelja postavili za šolskega voditelja ali pa sploh kakošnega polnokrvnega Kočevca. V svoji zagrizenosti si upa celo trditi, da novi voditelj ni zmožen za nemške šole. Kdo bode vam to verjel? Vsi slovenski učitelji so zmožni tako dobro nemščine kakor slovenščine; saj so se učili le po nemških šolah, saj še slovenskega učiteljišča nimamo. Ti Kočevci hočejo zdaj „veliko-nemštvo“ na Kranjskem zastopati ter si izmišljujejo vsakojake reči, da bi črnili Slovence in tiste vladne može, kateri niso rodod Nemci ali Kočevci.

Za poduk in kratek čas.

Kaj so pisale „Celjske Slovenske novine“ l. 1848 in 1849.

Dandenašnji je dosta težje novice pisati kakor l. 1848. Dandanes mora človek iskati in iskati novice ki bi se dopadale in zanimale. L. 1848 smo imeli Slovenci edino le ljubljanske Bleiweiss-ove „Novice“, ki so začele l. 1843 izhajati. Težko je bilo jim na beli dan priti. Po prizadevanji nadvojvode Ivana sta vendar tiskar Blaznik in urednik dr. Bleiweiss dobila dovoljenje, da sta pisala in tiskala prvi slovenski časopis, ki že 49. leto na dan prihaja.

Do l. 1848. je nekakošna mora tlačila vse avstrijske narode in stanove; le to se je smelo storiti, kar je dovolila vlada, združena z graščaki. Do takrat ni bilo namreč nič ustavnega življenja še. Ljudstvo ni namreč kar nič sodelovalo pri postavah; ni bilo še deželnih zborov, niti državnega zbora.

Posamezne dežele so sicer imele svoje stanove, t. j. prednike denašnjih deželnih zborov, a ti so bili brez moči in veljave in se niso več dosta k sejam zbirali. Vladala je splošna tihota, a na tihem tudi splošna nejevolja, dokler ni glasno na dan puhnila, grozeča se vladi in tedanjemu rednemu neredu. Narodi so se bili zbudili, ko je na Dunaji meseca marca l. 1848. bila ustaja, ki je terjala splošne svobode, svobode tiska in govora, ko je terjal kmet osvobojenja tlake, narod svobode za svoj jezik i. t. d.

L. 1848. je bilo polno novosti in zanimivosti. Vrelo ni samo po Avstriji, ampak po celi Evropi; v Italiji so se uprli Lahi naši avstrijski vladi in uprli papežu, na Francoskem so odstavili kralja in osnovali republiko; Madjari so se spuntali zoper našega cesarja, ravno tako Dunajčanje zoper vlado in umorili ministra Latoura. Dobri cesar Ferdinand se je moral umakniti z Dunaja v Olomuc; knez Windischgrätz je

premagal uporne Dunajčane, Radecki Italijane, Jelačić je sekal po puntarskih Madjarih, katere je vodil Košut zoper zveste avstrijske vojake, ki so branili svojega vladarja. Bilo je pač vse polno zanimivosti to leto, katerega zgodovinarji „pomlad narodov“ imenujejo. Cesar je dal svojim narodom ustavo, sklical pomnožene deželne zbore in državni zbor na Dunaj. Bil je ob enem državni zbor v Frankfurtu na Meni, ki naj bi bil Avstrijo z Nemčijo spojil, in pozneje državni zbor v Kromerizu na Moravskem, od koder je bil iz nemirnega Dunaja prestavljen.

V l. 1848. so se vprvič poslanci volili v razne ljudske zastope, od koder so pričakovali vse polno dobrot. Namesto odpravljene tlake in desetine naj bi država plačala graščakom davke, ne pa kmet. Homatije je bilo toliko v Avstriji in zunaj Avstrije, da se nič ne čudimo, da se je mili cesar Ferdinand naveličal vlade in odložil težko breme svojemu stričniku, našemu sedanjemu cesarju.

V tako burni, prezanimivi dobi je vsled tiskovne svobode, ki so jo avstrijski narodi dobili, pognalo vse polno časopisov nemških in slovanskih. Leto 1848. so začeli izhajati še sledeči časopisi: „Slovenija“ v Ljubljani (urednik Cigale), odločno narodno politični list; „Pravi Slovenec“, tudi v Ljubljani (urednik duhovnik Malavašič); „Vedež“ v Ljubljani (list za mladino, urednik Navratil); „Slovenski cerkveni list“ v Ljubljani (urednik Pogačar; ta list je kmalo prevzel ime „Zgodnjo Danico“); „Jadranski Slovan“ (urednik Rudmaš v Trstu in „Sloveniens Blatt“ v Novem mestu (urednik Poljak). Skoro vsi ti listi so začeli izhajati še le v drugi polovici l. 1848., istodobno z našimi „Celjskimi novinami“, s katerimi se hočemo obširno baviti.

(Dalje prih.)

Razne stvari.

(V Ameriki) so začeli morilce, na smrt obsojene, z električnimi stroji usmrtovati. Taka smrt je toraj enakošna kakor če človeka strela zadene.

(Stari ljudje). V Parizu živé 4 ljudje ki so čez 100 let stari.

(Cepljenje koz). Cepljenje koz zdravnik vedno bolj in bolj priporočujejo. Zdaj se je učiteljem naročilo, da bodo v začetku šolskega leta preiskovali in šolskim gosposkam izkazovali, kateri otroci imajo koze stavljene, kateri ne.

(Dežnik ne postane progast) če mokruga ne zapreš, ampak vedno razpetega posušiš.

(Dobre mesene klobase) narediš le, ako mesenino v črevo kolikor mogoče trdo natlačiš.

Sejmi na Spodnjem Štajerskem meseca avgusta.

Okraj **Brežice**: Brežice 10.

Okraj **Celje**: Kostrivnica pri sv. Jakobu v Vodrušu 17., Zalec 29.

Okraj **Gornjigrad**: Mozirje 17.

Okraj **Gornja Radgona**: sv. Duh 24.
 Okraj **Kozje**: sv. Filip v Veračah 29., sv. Gora pri sv. Petru 4., Pilštanj pondeljek po Rokovem, Podčetrtek 10.
 Okraj **Laško**: Laško 24., Loka 5., Trbovlje 5.
 Okraj **sv. Lenart**: Sv. Lenart 1., sv. Trojica 28.
 Okraj **Marenberg**: Meta 29., Vuzenica 16.
 Okraj **Maribor**: Jarenina 17., sv. Jurij na Pesnici 20., Lembach 16., sv. Lovrenc v Puščavi pondeljek po sv. Lovrencu, Svičina 28.
 Okraj **Ormož**: Središče 24., Sv. Tomaž 29.
 Okraj **Ptuj**: Gora 14., Hajdina 30., Kaniža 5., sv. Lovrenc 10., Nova cerkev 6., Ptuj 6., Turlišče 26.
 Okraj **Rogatec**: Marija Trošt v Žitolah 17., Rogatec 24.
 Okraj **Sevnica**: Sevnica 16.
 Okraj **Slov. Bistrica**: Poličane 29., Slov. Bistrica 24.
 Okraj **Slov. Gradec**: Slov. Gradec 10.
 Okraj **Šmarje**: Lemberg 5.
 Okraj **Šoštanj**: Sv. Ilj 4., Velenje 24.

Tri dijake

boljših hiš, sprejme odlična rodbina na hrano in stanovanje. — Več pove uredništvo našega lista. (13) 1—2

Učenca, ki je dovršil meščansko šolo ali II. razred gimnazije, je poštenih in dobrih starišev, zmožen slovenskega in nemškega jezika sprejme v uk trgovina Drag. Hribarja v Celji.

Martin Košir,

narodni urar (15) 1—3

v Celji, Gospodske ulice (Herrengasse) šte. 6

priporoča se velečastiti duhovščini in slav. občinstvu za popravo vsakovrstnih žepnih in stenskih ur. Ceno in dobro popraviljam tudi ure v zvonikih, itd. Priporoča dobre nove ure po najnižjih cenah in sprejema vsa v njegovo stroko spadajoča dela.

ŠTEFAN BOUCON,

— stolar —

Graške ulice šte. 23. CELJE

se priporoča za napravo vsakovrstnega v njegovo stroko spadajočega dela. Prevzame tudi vsako popravo stolov pletenih s slamo in žico. — Cene nizke, delo solidno in trajno. (12) 2

Martin Kovač,

sobni slikar in pleskar
v Celji, Nova ulica 18.

priporoča se čast. občinstvu za izvrševanje vsakojakih v njegovo stroko spadajočih del.

Prevzeti mu je moči tudi najobširneje naročila ter je urno in cenó izvrševati.

Priporoča se tudi za slikanje napisov na hiše, deske i. t. d. po najnovejšem ukusu, trajno in cenó. (14) 2

Vizitnice

jako elegantne priporoča po nizki ceni
Društvena tiskarna D. Hribar v Celji.

Zaloga specerijskega blaga

Milan Hočevar

Celje, Graška cesta, 3

Velika zaloga vsakovrstne kave, sladkorja, čokolade, kakao, riža, finega olja, vinskega kisa, raznovrstnega čaja, pravega ruma, slivovke sremske, kranjskega brinovca, kognac, vinskega žganja, najboljša štajerska in avstrijska vina v butilkah, malaga, madeira, sheri in raznega šampanjca, svinjske masti, masla, švicarskega in parmazanskega sira, ogrskih salam, sardel, sardin, makaron, južnega sadja, sliv, lešnikov, najboljše moke, vsakovrstnih popolnoma zanesljivih semen i. t. d., i. t. d., i. t. d.

Raznovrstne mineralne vode.

Zagotavljam zanesljivo in najcenejšo postrežbo v kljub vsaki konkurenci.